

»... men der er oprettet fælles internationale organer med kompetence til at udfærdige retsakter, såvel generelle regler som konkrete beslutninger, der skal gælde umiddelbart i de deltagende stater med virkning for private individer og virksomheder.

...

Herved melder sig imidlertid særlige forfatningsmæssige problemer. Det er et fundamentalt og gennemgående princip i dansk forfatningsret, at retlig myndighed over for borgerne udøves af de organer der direkte er indsat ved grundloven, eller som i øvrigt er et led i det danske forfatningssystem.

...

Ganske vist kan lovgivningsmagten inden for visse grænser overføre sin egen kompetence til andre organer ... men heraf følger ikke, at den kan overføre beføjelser til organer, der står uden for det danske forfatningssystem. En sådan kompetenceoverførelse ville ikke kunne lade sig gøre uden grundlovsændring, idet den ville stride mod det nævnte fundamentale princip, at myndighed over for borgerne udøves af danske organer.

I mangel af anden løsning måtte man derfor antage, at hvis Danmark ønskede at blive medlem af en international organisation, der skulle kunne udøve retlig myndighed direkte over for danske borgere uden om danske forfatningsretlige myndigheder, måtte det ske ved, at der i det enkelte tilfælde vedtoges en beslutning efter fremgangsmåden for grundlovsændringer.

...

Ved grundlovsrevisionen 1953 blev derfor fastlagt en særlig fremgangsmåde, der er mindre vanskelig end en grundlovsændring. Bestemmelsen herom optoges som § 20 i den nye grundlov.«

Ross, side 408, beskriver karakteren af den myndighedsudøvelse, som kun kan overlades en mellemfolkelig organisation under iagtta-

gelse af grundlovens § 20, således:

»Kriteriet for at dette er tilfældet er at der umiddelbart (dvs. uden speciel gennemførelse) tilkommer retsakter foretaget af det »supranationale« organ samme retsvirkning som var de foretaget af rigets myndigheder, således fx hvis organet kan udstede importforbud der er umiddelbart bindende for importører på samme måde som hvis forbudet var udstedt ved dansk anordning i henhold til lov. Suverænitetssindskrænkningen kunne man da sige, har karakter af en indskrænkning i det danske selvstyre. Men dette behøver ikke være tilfældet. Kongens magt til at handle på rigets vegne er utvivlsomt en »beføjelse som efter denne grundlov tilkommer rigets myndigheder«. Hvis nu denne beføjelse i et vist omfang overlades til det internationale organ, fx således at dette kan indgå visse traktater med den virkning at disse bliver bindende for Danmark som var de indgået af den danske regering, foreligger en situation som beskrevet i grdl. § 20 uden at der er tale om at organet direkte kan forbinde danske borgere. De suverænitetssindskrænkninger der omfattes af grdl. § 20 kan altså have karakter også af indskrænkninger af Danmarks handleevne.«

Zahle, side 141, beskriver de organisationer, som Danmark kun kan tilslutte sig ved anvendelse af grundlovens § 20, således:

»Det karakteristiske for de organisationer, som er omfattet af grl § 20, er, at der til disse organisationer er overført beføjelser, som i henhold til medlemsstaternes forfatninger skulle udøves af nationale myndigheder, at disse beføjelser i stedet udøves af den internationale organisations myndigheder, men således, at virkningen af den internationale organisations retsakter er den samme, som stammede disse retsakter fra natio-